

«Растемъ и цѣвтиме и съ нашата хубость
Се китятъ гори и полени. . . .

Ний даваме радостъ на всичко свѣтовно —
Самички отъ радостъ лишени!

«Изгрѣе ли слънце — самотни на припекъ
Едни беззавѣтно вѣхнѣемъ;

Вилнѣе ли буря — на корени крехки
Безпомощно ний се люлѣемъ.

«О дай ни крила! Прѣвърни на да можемъ
И ний да лѣтимъ въ небесата,
Свободни и охолни. . . . Ний ли салъ вѣчно
Да чезнемъ, скрѣпени въ земята.»

— «Да бжде!» Свети Атанасъ се усмихна,
«Да бжде!» — и чудо се стори;
И мигомъ безбройни цвѣтя лекокрили
Изпрѣгнаха въ ведри простори.

И златнитѣ лучи на дневното слънце
Ги милватъ и съ тѣхъ си играятъ;
Изъ въздуха хвъркатъ тѣ охолно волни —
За друго нещѣтъ и да знаятъ.

А щомъ имъ крилата натегне умора,
Тѣ спретно ги наедно свиватъ
И спускатъ се долу, съ цвѣтя се цѣлуватъ,
При тѣхъ си за врѣме почиватъ.